

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Klima_Ladislav-Skutečna_udalost.pdb

PDB Name: Skutečná událost...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Skutečná událost sběhnuvší se v Postmortalii
Ladislav Klíma

O půlnoci měl Genor sen, že je už ráno a že vstoupil do své pracovny, kde trávil většinu svého času štouráním se mezi prsty nohou - na zádech - v nose. Vstoupil - a co spatřil? Seděla tam již na stěně narudlá sluneční zář, kalná, tichá, zlověstná ... "Jdeš ven, kurvo !" rozkřikl se na ni, polekán a rozkacen. Ona však nejen že neposlechla, ale smála se a prohlubovala se jaksi do psychického těla příšerněji. Jako šílený byl by ji mlátil Genor pěstí, ona však trvala na svém místě - a Genor, čelo oblité studeným potem, slyšel, jakoby ze všech koutů vycházející chechtot... Vstal - a přišel k rozumu! "Tak ty tak?" zařval; "nu uvidíme hned, nezajde-li ti smích!" Řka to, běžel k zácloně - než tu padl pohled jeho na klec, u okna visící. - A co spatřil? Mezi semencem a trusem na zádech žlutý ptáček a nožičkami ukazoval k nebi. "Kruci," pravil Genor "vždycky viděl jsem jej stát na tenkých nožičkách - a teď tu leží najednou jako panna a v drápech drží vzduch! ... Co to as medle znamená? ... Ach! ovšem! bolí jej konečně přece nohy, ký div, že si chce jednou odpočinout!" Sotva to dořekl, ovanul jej z posledního slova smutek a děs, kterému nerozuměl - stále příšerněji stoupal z hlubin duše - tajemný vzdech zazněl! nad hlavou jeho, Genor počal vzlykat dětským vzlykotem, nevěda proč ... Tu spatřil, že prsíčka kanárova se škubou, jako by potutelné ptáče dech v sobě zadržovalo ... Stále silněji se vlnila - div nepraskla až tu náhle se malý netvor zakuckal - rozchechtal - rozezpíval v nejvyšších tóninách krutě výsměšně, nevýslovně příšerně. Nohy Genorovy staly se necitelnými, vlasy se zježily - tu vystrčil kanár nohu z klece - střelhitý pohyb - a již zatkl drápy své do očí jeho, za očnici, a lví silou přitáhl hlavu Genorovi až ke kleci. A pak opřela se lebka jeho o zem, žluté tělíčko tím povyvstalo - hrozný okamžik - pak - Dob ho ! rozklovl strašný zoban

Genorovu lebku jako semenec a ryl strašně v jeho mozku jako svině v hnoji. Genor se probudil, usedl a chrčel. Pak ohmatal si lebku, na níž mezi zježenými zrzavými štětinami slévaly se kapky potu v jednu kaluž; shledav, že není rozklouvnuta a vida, že v černém okně fosforeskují hvězdy, ulehl zas a usnul. A teď nezdálo se mu už nic, a tak se stalo, že slunce osvítilo spící jeho tvář -

Přinutilo jej obrátit se. A v polosnu vystupovaly tyto myšlenky: "Co bude as dnes k obědu? - Eh, stát to bude jako tak za hovno ! Či snad proboha budu muset žrát zas ty její stračky? Eh, co na tom! Skočil jsem psu, čtrnáct dní chciplému, s plotu na břicho, on se vyblil, já to ochutnal - a bylo to na mou duši lepší než sračky, které ona ukuchtí ... Tenkrát ještě chodila - kruci prdel! docela jsem zapomněl, že už dva měsíce chci pá, já sám vařím! Žil jsem jako pan Brouček docela v minulosti - větším právem než on, protože "empirická skutečnost" neexistuje a jen idea a iluze jsou reálné. - Kdy už jednou pojde? Včera - mordie! sláva!

Vyskočil na podlahu, řičel a psí jeho tvář zářila slastí. - Včera večer udělalo se jí tak, že jsem si řekl: "Vydrží-li do rána, bude to zázrak!" Jistě je už pošlá! sláva! Nemůže ani jinak být! Co jsem se jí nadával arseniku, cyankali - padesát velryb by zcepenělo - ale na ženskou kampak s tou flintou! Ale jednou i hovno přestane kouřit !

A čile vyšel na chodbu, oděn jen špinavou košilí. Byl to mladík duše nešlechtné, odpuzujícího zevnějšku ; tváří svou byl nápadně podoběn psu nebo kryse, nos jeho byl rakovinou zcela sežrán a z věčně otevřeného, bezzubého huby visel mu stále až na bradu zelený jazyk, z něhož ustavičně hnis kapal; zdroj jeho bylo však ložisko u kořene jazyku, kulaté, ve velikosti pětikoruny, z hrubozrné substance se skládající a vypocující ustavičně žlutavě růžovou, průhlednou materii, podobnou té, jež z uší některých lidí kape a na gelatinu na dortech upomíná, stále v pozeňnané hojnosti ; z polovice vytékala hubou, z polovice kanula do žaludku ; kdyby byl Genor býval hospodárný, byl by měl zavřenou hubu - a nebyl by musel ničeho jíst, představuje takto jakési organické perpetuum mobile. Mozkovna jeho byla tak malinká, že pojmout mohla sotva tři náprstky mozku. Ruce jeho sahaly až ke kotníkům. Pravé chodidlo bylo úzké a metr dlouhé, levé normálně dlouhé a půl metru široké. Břicho jeho, úžasné zašpičatělé, bylo tak ohromné, že Genor rovněž stoje viděl jen nehty svého dlouhého chodidla. Jeho zadnice neskládala se ze dvou půlí, nýbrž tvořila jen jednu kouli, v jejímž středu černala se beze studu řít', k tomu ještě silně vyšpulená, jak by chtěla líbat. Pomalu pajdal po chodbě, kupředu nahrben, kozí oči vyvaluje; chvílemi mával skrčenými rukama jako ptáče křídlo, když staří je krmí a říkal bl-l-l jako čert na loutkovém divadle. Na zdech lpěl slabounký svit - velká hvězda. Strašidelný soumrak, tichý a tísnivý, byl nejen zde, ale i venku, vše chvělo se snově, paradoxně, tajemný tlak ležel na zemi, jako by na krajinu tlačilo s výše sta jiných, šťastnějších světů. Stanul přede dveřmi ložnice milenky své Geny. - Dychtivě naslouchal. - Bylo ticho . . . "Oh, pošla, pošla!" plesal tiše. "Konečně jsem zde pánem -" Tu se hrozně, tajemně ulekl - Za dveřmi ozval se děsivý zvuk, jako když natahují se hodiny . . . Ztichl - zazněl znovu - neustále sílil, děsivě - "Co to je?" zastenal. "Což nepošla ještě? Nebo je to někdo jiný? Ne, je to ona, chroptí . . . Ale proč se bojím?"

Konečně mechanicky stiskl kliku. - Strašlivý puch jej udeřil - a současně rudá sluneční zář, kalná, tichá, sedící na stěně nad postelí. Rozhlédl se kol - nikoho zde nebylo - Tichounce přistoupil k posteli. Podušky a polštáře byly strašně zaneřáděny, pokryty tlustou vrstvou lejna, potřísněny materií a jiným svinstvem tak, že nebylo kus látky vidět. Uprostřed toho neřádu ležela hlava, mohla-li být tak nazvána. Kde nebyla pokryta lejny, byla samý vřed. Dolní čelist uhníla. Jen oči nasvědčovaly člověku. Byly v sloupu. Nic se nehýbalo, jen ze strašné tlamy vycházel stále děsivý, nelidský hrkot - tu slabší, tu silnější, křečovitý, jako zápasící.

Blbě hleděl na ni Genor Tajemná hrůza z čehosi skrytého, teprve nastávajícího jím prochvívala. Pomalu a tiše lezla sluneční zář po zdi k lejnité tváři. Hrkot stával se stále dunivějším, namáhavějším - a jakoby artikulovanějším - až konečně zazněla děsivá, dutá slova : "Oh, ta slast ! ta slast ! to světlo ! neviděně přesladké ! Je možno, že stkví se ve světě štěstí takové? tak božská lehkost! Vše břímě zázrakem ze mne spadlo óh! proč jsem se s ním tak dlouho nosila?" "Aha! je v agonii, hehehe!" dovrtípl se Genor. "Teprve teď chci pé - sláva! A hledí už patrně do nebe - pane bože, popřej jí je, já jí je také popřeju, jen když bude pryč odtud."

"Co se to se mnou jen stalo? Co jsem? Nevidím - a přece cítím kolem sebe nesmírnou zář vidím již jinak,

tajemně; neslyším - a nesmírné symfonie hřmí v mé duši, staly se jí zcela; nehmatám - a přece celá má bytost chutná sladkost - celá stala se jazykem! nemám myšlenek, změnila jsem se celá ve slast, v čirou slast bez příměsku ! O kéž je mně věčně tak !"

"Tedy se ti ulevilo, milá Geno? No to je dobře, to je dobře. Věděl jsem to, vypadáš také mnohem už lépe, docela zdravá, svěží jako zrána se rozvíjející poupě růže! Jen je třeba, abys ještě víc jedla, přinesu ti jíst, vid'?"

"Světlo - sladké světlo - lehké světlo všude - všude ! . . . Avšak ne - přece jen ne - tam tam dole jak bych viděla tmavou skvrnu. Či to není skvrna? Je to jen tlak na mou nekonečnou létající slast? Ano - ano - cítím, že mne to k sobě táhne, táhne níže - lehce - ale hrozivě - poutá mne to k sobě - nechce mne pustit -a je to něco nečistého, hnusného."

"To jinak nejde, milá Geno, najednou nemůžeš být docela zdravá . . . Ale do večera budeš jako rybička - jen se hodně musíš najíst. Přinesu ti teplé mlíčko, udělám ti narychlo nudle, hodně je omastím, abys měla pěkné lejno!"

"Sladké světlo - chci umřít v tobě. - Však co zatáhlo mne to nešetně k sobě, dolů - Hu ta hnusná skvrna se zvětšila - chci odletět od ní - výš - výš - mám strach - a mé světlo stává se tak kalným . . ."

Slova přestala a přešla v hrkot, stále více slábnoucí . . . Genora zachvacovala zas hrůza - Chrapot konečně ustal . . . Hrůza stoupala - cosi černého jako by vanulo nad ním, vše kol jak by se stěsnalo. ztichlo - pavučinami se potáhlo - Zář sluneční nad samým ložem povystoupila - a strašně uleknutému Genorovi se zdálo, jako by byla promluvila.

"Až sestoupí až na tu hlavu, nastane něco hrozného, nastane exploze," řekl si - "a každý okamžik může na ni přeskocit . . . A náhle s křikem dal se na útěk a neztichl, dokud nestál v zahradě dům obklopující. Chvilí hrčel, pak podíval se na okno ložnice. Nespatřil tam nic podezřelého ; zahrada zvučela zpěvem ptactva a bzukotem much. Slunce zežloutlo a zjasnělo a Genor si oddychl: "Zdá se mně," pravil a zasmál se vesele, "že jsem blázen. Dodělává, to je všechno. A snad právě dodělala . . . Neletí-li pak mezi větvemi její dušička? - Ne - nu je to přirozeno: její duše byla z hovna a zaryje se do země. Ach, konečně jsem se dočkal, - nejkrásnější den mého života svítí dnes!"

A radostí vyje dal se v pochod, pokud jeho podivná chodidla dovolovala. Svěží větrík nadzvedal jeho špinavou košili a ukazoval směřujícímu se ptactvu vyšpulenou Genorovu řít.

Skoro kilometr urazil než se octl na konci zahrady . . . Bujné lučiny, pokryté potůčky a jezírky zastkvěly se před ním . . . Hemžily se přímo zvíř: stády koz, ovčí, králíky, zajíci, slepicemi, kachnami atd.; za ním zvedaly se pahorky, na jejich temenu však stýkala se obloha se zemí. Tam zaměřil Genor kroky své právě proti slunci. Lučiny byly přes kilometr široké ; čím dále Genor šel, tím méně bujná byla tráva; tím větší teplo, tím nápadněji zvětšovalo se slunce. Konečně stala se půda skalnatou a vystupovala do výše . . . Přes značné vedro stoupal jinoch výše a výše proti slunci.

Konečně octl se na místě, kde dotýkala se obloha temene. Byla z kamene poloprůhledného, tvrdého jako dýmant. Slunce, měsíc, hvězdy byly otvory v ní ; z toho, že byly světlé, bylo možno soudit, že krajiny za nimi byly rovněž více méně světlé . . . Podali bychom zde mnohé zajímavé poučení o astronomii, meteorologii atd. této končiny, kdyby nás kdy bylo zajímalo popisovat oděv člověka, neboť viditelný svět jest jen hadrem ducha, psyché je vlastní přírodou, kde kdo za něco stál, byl pouze psychologem, přírodověda je enfemismus povrchního človíčka.

O málo rychleji než hlemýžď stoupala obloha vzhůru. "Ty svině !" zařičel Genor a kopal do ní a řehtal a skákal: "Já jsem kůň, já jsem kůň!" Nesčíslněkrát pokoušel se rozkopat ji - a vždy zlomila se motyka hned po prvních úderech! Nebylo východu z toho kulatého, hodinu v průměru majícího vězení, na němž spočinul tlak mnohých tajemných světů a jímž vanul stále smrad lejn - - byl uvězněn.